

Π. Α. Λ. Α. Ι. Ε. Σ. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ραδιοφωνική έκπομπή διά
τὴν 21 ἡν Μαΐου
1972, ἡμέραν Κυριακὴν
καὶ ὥραν : 20.30 - 21.00

Τὴν ἐκπομπὴν παρουσιάζουν ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ καὶ ὁ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ. Τραγουδοῦν ἡ ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ.

167^u

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εἴκοσι μία Μαΐου σήμερα Γιάγιο καὶ ἂν πᾶμε σαράντα μέ σαράντα πέντε χρόνια πίσω, θά θυμηθοῦμε...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Σέ διακρίνω γιατί ξέρω τί θά θυμηθοῦμε : "Οτι τέτοια μέρα, τὴν εἰκοστή πρώτη Μαΐου, ἄνοιγαν τὰ θερινά θέατρα τῆς Ἀθήνας, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, στὰ 1928 μέ 1935... ἢ ὄχι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα, αὐτό ἤθελα νά σοῦ πῶ καὶ νά σοῦ θυμίσω, μά μέ πρόλαβες καὶ τό θυμίσεις ἐσύ. Τό περίεργο εἶναι ὅτι πρὶν ἀπό τὴν ἐποχὴ αὐτή, στὰ 1910 ἕως τὰ 1930, μιά εἰκοσαετία ὁλόκληρη, τὰ θερινά θέατρα τῆς Ἀθήνας, βρισκόντουσαν στό κέντρο τῆς πόλεως, στήν Ὀμόνοια θέατρον Κοτοπούλη, στό παλαιό Χρηματιστήριο, θέατρο Κυβέλης, στήν πλατεῖα Συντάγματος ὅπου ἔπαιζε ὁ θίασος τῆς Ροζαλίας Νίνα μέ τόν κωμικό Λεπενιώτη, στήν ὁδόν Σταδίου τό θέατρον Τσόχα ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα τό βιβλιοπωλεῖο Κάουφμαν, στήν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους, μεταξύ τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ναβαρίνου ὅπου ἦτανε τό περίφημο θερινό θέατρο Νεαπόλεως

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Αὐτό τό τελευταῖο ὁμολογῶ ὅτι δέν τό πρόλαβα ἐγώ. Τά ἄλλα πού εἶπες τὰ θυμᾶμαι. Ὅμως δέν θυμᾶμαι οὔτε τό θέατρο Νεαπόλεως, οὔτε τό θέατρο Τσόχα στήν ὁδόν Σταδίου.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ * Ασφαλώς δέν έχω τήν αξίωσι νά τά θυμάσαι αύτά τά δύο. Δυστυχώς έγώ τά θυμάμαι πολύ καλά. Βέβαια δέν πήγαινα τότε στά θέατρα, παρά μόνο σάν ήτανε μιά μεγάλη έπιτυχία, μέ πήγαινε ο πατέρας μου. Φυσιικά θά έπρεπε νά είναι έργο κατάλληλο καί γιά παιδιά, όπως ήτανε τό Τζιώτικο Ραβαΐδι, μιά εϋθυμη ήθογραφία πού έφησε έποχή στήν 'Αθήνα.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Είπες μεγάλη έπιτυχία. Δηλαδή, πόσον καιρό κράτησε τό πρόγραμμα αύτή ή μεγάλη έπιτυχία ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιάγιο μου, τήν έποχή εκείνη, ένα θεατρικό έργο παιζότανε τρεις μέ τέσσερις μέρες τό πολύ. 'Επιτυχία εξαιρετική θά ήτανε αν τό έργο κρατούσε μιά εβδομάδα. Τό Τζιώτικο Ραβαΐδι, μιά ήθογραφία πού τήν είχε γράφει ο δημοσιογράφος Τζιμος Δεπάστας, παιζότανε ένα μήνα, ένα ολοκληρο μήνα στό θέατρο τής Νεαπόλεως.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ενα μήνα !... Καί όπως ξέρω είχε καί τραγούδια αύτό τό ήθογραφικό έργο.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βέβαια. Μάλιστα τό γράφανε καί στό πρόγραμμα καί στίς διαφημίσεις. Μέ δεκαπέ ντε πεταχτά τραγουδάκια...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αύτήνή φράσις " πεταχτά τραγουδάκια " ήτανε καθιερωμένη γιά νά προιαλή τό ενδιαφέρον του κοινου. "Εγω ίδει κάποτε ένα πάλαιό θεατρικό πρόγραμμα του θιάσου Μαρίας Κοτοπούλη μέ τήν επιθεώρησι Παναθήνια του 1910. Αναφέρει μέ 22 πεταχτά τραγουδάκια.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αύτά τά πεταχτά τραγουδάκια ήτανε ο κράχτης γιά τήν προσέλευσι του κοινου. Καί αν ακόμη δέν ήτανε ώρα τα τά τραγουδάκια έφτανε ότι ήτανε τραγούδια καί ότι ο κόσμος, οι θεαταί, θ'ακούγανε λίγη μουσική. Θυμάμαι πολύ καλά ότι στό Τζιώτικο Ραβαΐσι, ένα τραγουδι κωμικό επαναλαμβανότανε πέντε καί εξη φορές κάθε βράδυ. "Αν θέλεις νά διαβάσης τους στίχους του, νά, τους έχω εδώ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιά δόσε μου... (Διαβάζει) Δυωδία Νικόλα και Παγώνας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Νικόλας ήτανε ένας από τούς κωμικούς του έργου. Παγώνα μία ηλικιωμένη κουτσομπόλα του νησιού. Και είχανε πάντα ένα μόνιμο καυγά οι δύο τους. Διάβασε λοιπόν τί λέγανε ο ένας στην άλλη.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Νικόλας : Της ξαημένης της Παγώνας της έστρίψαν τὰ μυαλά και στην Κέρκυρα θά πάη νά γενη καλά...

Κλοϋ - κλοϋ - κλοϋ...

Κλοϋ Παγώνα κλοϋ !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Και άπαντούσε ή Παγώνα :

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Αχ κύρ' Χοντρονικολέ μου τί νά σου συνερισθώ που έκλούβιανες καλέ μου, πάει τό μυαλό...

Κλοϋ - κλοϋ - κλοϋ

Κλοϋ Νικόλα, κλοϋ !...

Και έρχότανε πάλι ή σειρά του Νικόλα :

"Αχ Παγώνα καιομοτρα, πάει γέρασες πολύ και δ'ν έχεις βάλει γνώσι μέσ' τήν κεφαλή

Κλοϋ - κλοϋ - κλοϋ

Κλοϋ Παγώνα κλοϋ...

Και άπαντούσε πάλι ή Παγώνα.

Βρέ Νικόλα έμε χάσου άκου που στό λέω αυτό γιατί μόλις σ' αντικρύσω πάνω έμετό...

Κλοϋ - κλοϋ - κλοϋ

Κλοϋ Νικόλα κλοϋ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Λοιπόν θά τό πιστέψης Γιάγιο μου ; Αυτό τό ρεφραίν ; Κλοϋ, κλοϋ, κλοϋ, που γινότανε μέ σχετικές χειρονομίες για τό κλούβιο κεφάλι του καθενός, δημιουργούσε τόν ένθουσιασμό του κοινού και τό τραγουδάκι αυτό έπαναλαμβανότανε πέντε κι' έξη φορές

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Κανένα
"Η άφέλεια της έποχής. ~~κατά~~ άλλο τραγουδι θυμίσαι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

"Ένα δηθεν μάγικιο. Τό έλεγε ο Διονταρής, ένας τύπος κουτσαβάκη που διηγείτο μία έρωτική του περιπέτεια. Διάβασέ 'το.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ας διαβάσωμε και τό μάγνιο τοῦ 1910.

Μιά μέρα πού καθόμουν, κει κάτω στά κλαδιά
 εἶδα μία κοπελλούδα πού μου πήρε τήν καρδιά
 και μου πήρε τό κεφάλι
 και μέ ἔκανε βουβάλι
 και μου πήρε τό μυαλό
 και μέ ἔκανε τρελλό !...

Σ' ἑννέα μήνες εἶχε μωρό στήν ἀγκαλιά
 τό τάιζα ἀρραροῦτι, πουρρί και πασπαλιά
 ντράνια - ντράνια - ντράνια του
 μόσχος στά μπατζάνια του...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Τό πιστεύεις λοιπόν ἀγαπητέ μου Γιάννο ὅτι αὐτό τό τραγοῦδι ἔγινε δημοφιλέστατο και τό τραγουδούσανε ἀνόμη και στά σπίτια θε οἰκογενειακές συναναστροφές ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Γιατί νά μήν τό πιστέψω ; "Εχομε ἀκούσει και ἀφελέστερα ἀνόμη τραγοῦδια πού γινόντουσαν κτήμα τοῦ λαοῦ...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Φυσικά μέ τόσες ἐπαναλήψεις κάθε τραγοῦδιου, ἡ παράστασις ἐμάκραινε ἐπικίνδυνα και τό θέατρο τελείωνε στίς δύο μετά τᾶ μεσάνυχτα. Τότε πιά ἐπενέβη ἡ 'Αστυνομία και ἔβγαλε μία διαταγή ὅτι τά δημόσια θεάματα ὀφείλουν νά τελειώνουν τήν πρώτην μεταμεσονύκτιον ὥραν, ἔλλως ἡ 'Αστυνομία θά ἔχη τό δικαίωμα νά σβήνη τά φῶτα τοῦ θεάτρου.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τί λές ; Και ἔγινε αὐτό ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μπα ! Πῶς νά γίνη ; "Οταν ἐπλησίαζε ἡ ὥρα, κατά τήν μία παρά πάντε, παρά τέσσερα, ἕνας ἠθοποιός, αὐτός πού ἔκανε τόν κουτσαβάκη τόν Λιονταρή, ἔβγαινε και τραγουδοῦσε μέ τόν γνωστό σκοπό : Κάτωστό γιαλό, κάτω στό περιγιαλί... Διάβασε Ηιάγιο τί τραγοδοῦσε.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Αλανιάρηδες, γιά κάντε μας τή χάρι
 κι' ἀπ' τό θέατρο, νά πάρετε ποδάρι
 γιατί 'ναι ἡ ὥρα μία - θά 'ρθῆ ἡ 'Αστυνομία
 τά φῶτα νά μᾶς σβήση - ἀπό τό Ραβαῖσι...

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μ'αυτό λοιπόν τό τετράστιχο, γινότανε άλλαλαγμός και τό σ ω σ ε... γιατί τό φιλοθεάμον κοινόν, τό εύρισκε τόσο πνευματώδες και έξυπνο πού εΐχε τήν αξίωσι νά τό ακούση έξη κι'έφτά φορές. Φυσικά ό ήθοποιός του ύπεδύετο τόν κουτσαβάκη, έκανε και διάφορες κωμικές χειρονομίες, άπειλώντας τάχα πώς θά τραβήξη μαχαίρι ή κουμπούρι και αυτά όλα διασπεδάζανε τόν κόσμο πού τραβούσε τήν παράστασι.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ομως και άφού τελειώνανε κάποτε τά τραγούδια του θεάτρου, έξακολουθούσανε τά τραγούδια του δρόμου, οί καντάδες στίς γειτονιές. Και μία από τίς πιο αγαπητές καντάδες ήτανε τό τραγούδι : Χωρίς καρδιά πού θά μάς τό θυμίση τώρα ή Κλειώ.
- ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΑΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Χωρίς καρδιά...
Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Εχομε πεΐ και έλλη φορά Γιάγιο, ότι τό τραγούδι εΐναι μία άπαραίτητη ψυχική εκδήλωσις στον άνθρωπο, εΐτε τραγούδι εύθυμο εΐναι, εΐτε τραγούδι αισθηματικό και θλιβερό. Δέν θυμάσαι τήν ιστορία ενός δημοδιδασκάλου στά 1880 πού έρωτεύθηκε μία κοπέλλα και του εΐπανε νά πάη νά τής τραγουδήση κάτω από τό μπαλκόνι της ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Νά βέβαια, μου τήν έχεις διηγηθεί. Πήγε λοιπόν ό φουκαρής ό δάσκαλος κάτω από τό μπαλκόνι τής έκλεκτής του νά τραγουδήση μά ξαφνικά άνειάλυφε ότι από τήν ταραχή πού εΐχε, τό τραν νά πουμε, δέν θυμότανε κανένα από τά τραγούδια τής έποχής. Και καταβάλλοντας προσπάθεια, θυμήθηκε ένα μοναδικό, πού τό έδίδασκε στά παιδιά στο σχολείο και άρχισε νά τραγουδάη : "Αν δέν κόπτη τό σπαθίμου, ή αίχμη σαν δεν τρυπάει, ή ψυχή δέν λησμονάει πώς έπλάσθη ελληνική..."
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Και ξαφνικά τό διέκοψε τό τραγούδι του, γιατί ακούσθηκε μία φωνή από τό μπαλκόνι : Ατά τά τραγούδια νά τά λές τήν 'Εθνική μας 'Εορτή και όχι καλοκαιριάτικα... "Ητανε ό πατέρας

της κόρης πού του άδειασε και μία κανάτα νερό στό κεφάλι...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ναι, ναι... Τόν καημένο τόν δάσκαλο...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο όποτος δάσκαλος, έγραφε και στίχους σατυρικούς και την έπο-
μένη έδημοσίευσε σ' ένα περιοδικό της έποχης την περιπέτειά
του έμμετρως πού τελείωνε ως εξής :

Και τότε πλέον μ' ένα μου
χαιρετισμό δειλό,
έπήρα τά βρεγμένα μου
και πήγα στό καλό !...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αυτό πού μου είπες τώρα, μου δίνει μία ιδέα : Αύτή ή κοινή
και γνωστότατη φρ'σις : Πήρε τά βρεγμένα του κι' έφυγε, από
τίς καντάδες θά έχει βγει και επικρατήσει.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Οπως δήποτε. Οί σοβαροί νοικοκυραίοι, πού δέν είχανε διάθεσι
ν' άκοθνε καντάδες στους δρόμους τίς νύχτες, είχανε πάντα στό
μπαλιόφι τους ένα τενεκέ μέ νερό για να καταβρέχουνε τους καν-
ταδόρους.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Και δέν λυπόντουσαν τό νεράκι πού ήτανε τόσο σπάνιο στην
παληά 'Αθήνα ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ποιός σου είπε Γιαγίω μου ότι τους καταβρέχανε μέ νερό πόσι-
μο ; Φυλάγανε σ' ένα κουβά τό νερό μέ τό όποτο είχανε σφουγγα-
ρίσει τό σπίτι. Και κάποτε μάλιστα - αυτό τό αναφέρει ό
δημοσιογράφος 'Ιωάννης Κονδυλάκης - τρεις κανταδόροι πού εί-
χανε γίνει μούσιεμμα από μία τέτοια εξακόντισι ύδατος, πήγα-
νε παραιάτω και άρχισαν να όσφραίνωνται έαυτούς και άλλήλους.
- Βρέ παιδιά, είπε κάποιος, σαν ~~φίλοι~~ μπακαλιάρος δέν σάς
μυρίζει ; - Ναι, είπαν οι άλλοι : Μπακαλιάρος είναι...
Τί είχε συμβει ; Τους είχε καταβρέξει μία μαμή, μητέρα της
κόρης, μέ μία λειάνη νερό στό όποτο είχε ξαρμυρίσει τόν μπα-
καλιάρο πού θά έτηγάνιζε ...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Και τό είχε φυλάξει τό νερό για αυτόν τόν σιοπό.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Τό κωμικώτερο όμως είναι ότι ο κανταδόρος και συνθέτης μερικῶν τραγουδιῶν, ὁ Στρουμπούλης, συνεβούλευε τήν συντροφιά του : Παιδιά, ἀπόψε θά πάμε γιά καντάδα. Πάρτε καί τίς ὀμπρέλλες σας μαζί...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πολύ ὠραῖο. Μά νά είναι ἔραγε ἀληθινό αὐτό ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εἰλικρινῶς δέν ξέρω. Πάντως μου τό ἔχε διηγηθεῖ ἕνας παλιός κανταδόρος πού τόν γνώρισες καί σύ, ὁ Τάκης ὁ Μαρῖνος...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὁ Μαρῖνος !... Πού ἔχει γράφει κι' ἕνα δυό ὠραῖα τραγούδια " Ζηλεύω τόν ἀέρα πού ἀναπνέεις... " καί τό " Ἐνα κορίτσι εἰς τόν λαιμό του... ", Νομίζω ὅτι αὐτός ὁ Μαρῖνος ἦτανε κουρέας, εἶχε δικό του κουρεῖο καί ἔπαιζε καί βιολοντσέλλο.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αὐτός μάλιστα. Αὐτός λοιπόν μου εἶχε πεῖ γιά τίς ὀμπρέλλες τῶν κανταδόρων τοῦ Στρουμπούλη...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὅπως δῆποτε καί ἂν δέν είναι ἀληθινό, εἶναι πολύ ὠραῖο. Φαντάσου τοὺς κανταδόρους μέ τίς ὀμπρέλλες...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πάντως μέ τήν πάροδο τοῦ καιροῦ, οἱ καντάδες ἄρχισαν νά σβήνουνε καί νά λησμονιοῦνται... καί ξέρεις ἀπό πότε ;
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Χωρίς νά τό ξέρω ἱστορικά, τό συμπεραίνω μουσικά.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δηλαδή ;
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ἀπό τότε πού ἀρχισε τό νεώτερο τραγούδι νά φτάνη στήν Ἀθήνα ἀπό τό ἑξωτερικό. Ἐνα τραγούδι λόγου χάριν πού ἔφθασε ἐδῶ ἀπό τό Παρίσι, γύρω στά 1905, ἐδῶ κι' ἑβδομήντα χρόνια, δέν μπορούσε νά ἀντιναταστήσῃ τήν καντάδα στόν δρόμο. Μιλᾶω γιά τό περόφημο παριζιάνικο Βάλς : Φρου-φρου... Τό φαντάζεσαι τό Φρου-φρου καντάδα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ πῶς βέβαια. Εἶχε τόση φινέτσα αὐτό τό γαλλικό βάλς πού μόνο γυναικεῖες φωνές θά μπορούσανε νά τό τραγουδήσουν
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὅπως τώρα θά μᾶς τό τραγουδήσῃ ἡ Κλειώ...
- ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Κεχάδημα ἐρωτικό Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Όμως αρχίσαμε από τὰ παλαιὰ θέατρα άπόφε και πέσαμε στίς καν-
τάδες. Δέν ξαναγυρίζομε στα θέατρα ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εύκολο είναι. 'Υπάρχουν δυό τρεις παλαιές χαριτωμένες θεατρι-
νοσλες πού τίς θυμοσνται άκόμα οί παλαιοί άθηναίοι. Τώρα είν-
ναι και οί δυό σεβαστές κυρίες τής 'Αθήνας, ή μία ή Φλώρα
Βορδώνη πού αντρεύτηκε άργότερα τόν ποιητή και λογοτεχνη Κώ-
στα Βελμούρα και ή "Αλλη ή Νίτσα Μωρέτη, πού κι'αυτή παντρεύ-
τηκε τόν Κώστα 'Αναγνωσταρά πού ήτανε τότε άξιωματικός του
οίκονομικού Ναυτικού. Τίς άναφέρω αυτές τίς δυό παράλληλα
γιατί ήτανε μοναδικές σε μάγικους άνδρικούς ρόλους.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Θυμῆσαι τίποτε άπό τὰ νούμερα πού παίζανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Η Φλώρα Βορδώνη, έδρασε κυρίως γύρω στα 1917 έως τὰ 1925
και μου έχει μείνει άλησμόνητος ο μικρός έφημεριδοπώλης πού
έπαιζε και έλεγε είδήσεις - παρωδημένες φυσικά - άπό τίς έφη-
μερίδες πού πουλοσσε . θυμῆμαι άκόμη τό ρεφραίν πού έλεγε :

'Εδῶ είδήσεις - έδῶ είδήσεις
τίς στέλνει ή 'Ανατολή κι'ή Δύσις
όλοι σας πέρτε έφημερίδες
νά χάσετε αν είχατε έλπίδες...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Δέν νομίζω όμως ότι έκανε μόνο μάγικα νούμερα ή Φλώρα Βορδώ-
νη. Μοσ λέγανε πώς έβγαινε κάποτε μεθυσμένη στην σιηνή και
παραπατώντας παρίστανε τήν Εύρωπαϊκή διπλωματία πού παραπα-
τοσσε τότε στα 1918.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μπράβο, ναί... τό ξέρεις αυτό ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μοσ τό έχουνε πετ. "Εβγαινε με μία άλλη ήθοποιό μαζί και
τραγουδοσσανε : Είμαστε μεθυσμένες - άπ'τό πολύ κρασί...
Κι'όλο και παραπατοσμε τώρα - και όλα γελοσν και νατρακυλοσν
στ'άλήθεια ζαλισμένες - κι'ό κόσμος μας μισεί... Είμαστε
τρελλές - κι'όλο γνάφες κάνομε πολλές...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βλέπεις τήν άφέλεια τής έποχής. Τίποτε τό ούσιαστικό δέν
έλεγε αυτό τό τραγουδάκι. Κι' όμως ο κόσμος τό άρπαξε και
τό τραγουδοσσε.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Νομίζω ότι λίγα χρόνια αργότερα ήρθε η βασιλεία της Νίτσας Μωρέτη. ~~Επρόκειτο~~ "Εχω τήν γνώμη πώς η Μωρέτη άρχισε να λανσάρη στο θέατρο τά πρώτα λαϊκά τραγούδια πού βγαίνανε τότε, όπως τό : "Εχετε φαράδες φάρια - άστακούς και καλαμάρια. "Εχο ε δέν τά πουλάμε, γιά κορίτσια τά φυλάμε..." Εχετε καλέ μαρίδες ; Και ροφούς και παλαμίδες... "Εχομε και από τέτοια - γιά να κάνωμε μπεριέτια..."

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τραγούδια άνόητα και μέ μελωδίες μονότονες. "Ομως η Μωρέτη τά έλεγε μέ τέτοιο τρόπο πού τά λανσάριζε μ'έπιτυχία. θυμάμαι και μία έλλη, πού ξεκίνησε από νουμερίστα στην έπιθεώρησι και έγινε περίφημη συμπρέττα στην όπερέττα αργότερα λεγότανε Σάσα Λάμπη. Τήν θυμάμαι στα 1918, τότε πού είχε γίνει άποκλεισμός στην Ελλάδα από τούς συμμαχικούς στόλους και δέν υπήρχανε καύσιμα γιά τό ηλεκτρικό ρεύμα. Οίκονομία λοιπον στο ρεύμα και ό κόσμος άγόραζε κεριά, σπερματσέτα γιά να φωτίζεται.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Φαντάζομαι τήν συνέχεια. Τό σπερματσέτο θά έγινε νούμερο έπιθεωρήσεως.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ακριβώς. 'Η Σάσα Λάμπη, πού ήτανε κομψότατη και λεπτή σαν σπερματσέτο έβγαυνε στην σιηνή μ'ένα κολλητό ~~αυτί~~ λευκό μαγιό και τραγουδούσε : 'Εγώ είμαι τό σπερματσέτο - κι'έχω μεγάλη πέρασι έφέτο - Καθένας μέ κρατάει τί νομίζετε - Και θέλει πιά μαζί μου να φωτίζεται... Και κάνω εγώ μία σιέφι πονηρή - πώς όλοι σας κρατάτε τό κερι...'

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Και είχανε έπιτυχία αυτοί οί στίχοι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Επιτυχία δέν θά πητίποτε. 'Αφούτανε ό κόσμος από τήν πλατεΐα και τήν γαλαρία. Τότε περίπου βγήκε τό περόφημο : "Ολο-

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Αυτό τό δ λ ο πάλι τί ήτανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Απαίτησις τών θεατών. Συνήθως όταν ένα τραγούδι είχε έπιτυχία, οί θεαταί χειροκροτούσανε και θέλανε να τό άκούσουν πάλι

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Κατάλαβα. 'Επειδή ο ήθοποιός θά επανελάμβανε τό τελευταίο τετράστιχο νά πούμε, ή αξίωσις μέ τό δ λ ο ήτανε νά ξαναλεχθῆ δλο τό τραγοῦδι ή τό νούμερο ἀπό τήν ἀρχή.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Καί πολλές φορές ἀκουγότανε ἕνα βαρύγδουπο καί βραχνόφωνο ἀλλά καί μακρόσυρτο : "Ο λ ο ο ο ο ο... Καί οἱ θεαταί μπαίνανε στό νόημα καί λέγανε : "Ο Μπούρας, ὁ Μπούρας...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αὐτός ὁ Μπούρας πάλι ποιός ήτανε ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ενας τύπος ἀλήτης, πού δέν ἔκανε καμμιά δουλειά, κοιμότανε μέσα σ' ἕνα τεπόζιτο...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τεπόζιτο εἶπες ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναι, ἐκεῖ στήν παληά στοά Πάπου, ὅπου ὑπῆρχαν τυπογραφεῖα ἔφημερίδων, βρισκότανε ἐγκαταλελειμένο ἕνα παλιό τενεκεδένιο τεπόζιτο πού ὁ ἀλήτης ὁ Μπούρας τό εἶχε μεταβάλει σέ κατοικία
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Η ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. "Ὅπως ὁ ἀρχαῖος Διογένης πού εἶχε κατοικία του τό πιθάρι.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ακριβῶς. "Ἐτσι καί ὁ Μπούρας. "Ὅμως ὅτι χαρτζιλίκι μάζευε δεξιὰ καί ἀριστερά, κἄν ντας κανένα θέλημα, τό βράδυ πήγαινε στό θέατρο γιά νά διασκεδάσῃ...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί νά διασκεδάσουν καί οἱ θεαταί μαζί του ὅταν ἀκούγανε τό σύνθημα τῆς ἐποχῆς : "Ο λ ο !....
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δέν νομίζεις ὅτι πρέπει νά θυμηθῶμε καί καν'να παλιό τραγοῦδι στό ἀναμεταξύ ; Προτείνω νά μᾶς πῆ ή Κλειώ τό περίφημο ἐκεῖνο τραγοῦδι : Φασινασιόν... Τό θυμᾶσαι ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Αὐτό δά κελεῖπε νά μὴν θυμᾶμαι τήν Φασινασιόν, πού μετά τήν πρό ἔτων ἐκπνοή της, ἔγινε τώρα τελευταία πάλι τῆς μόδας μέ ἀγγλική ἐκδοσι.
- ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (Μέ συνοδεία πιάνου) Φ α σ ι ν α σ ι ό ν .
Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί τώρα ξαναγυρίζομε στόν Μπούρα καί στήν κραυγή του.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πού εἶχε γίνει πλέον θεατρική κραυγή.

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τό φαντάζομαι. Μόλις θ' άκουγότανε τό δλο του Μπούρα, θά ήτανε σάν σύνθημα γιά τήν γαλαρία.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ισως θχι σύνθημα, μά σάν αυτόματη ή χ ώ.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ ~~Είπα~~ Δηλαδή ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ελεγε ο Μπούρας : "Ο λ ο ο ο ο ο... και άμέσως άκουγότανε σάν πολλαπλή ήχώ : "Ολο - δλο - δλο - δλο - δλο... 'Ο ήθοποιός τί νά κάνη ; 'Αναγκασότανε νά ξαναρχίση τό τραγουδι από τήν αρχή. Καί τό περίεργο είναι ότι αυτή ή συνήθεια μέ τό δλο, μετεπήδησε σύντομα και στίς λέπαρχίες και ήκουγες στά θέατρα της Πάτρας, της Θεσσαλονίκης, του Βόλου, του ήρακλείου Κρήτης, αυτό τό στεντόρειο τό "Ο λ ο ο ο ο..."
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Εύτυχώς κάποτε ξεχάστηκε αυτό τό θεατρικό σύνθημα και ήσβησε μέ τόν καιρό. 'Ο κόσμος είναι φανερό ότι κάπως πολετισθήκε και δέν διακρίνει τίς παραστάσεις
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εύτυχώς. Γιά σιέφου όμως τί γινότανε άλλοτε. Σιέφου όμως και κάτι άλλο : "Όταν οι διασάρχες άντελήφθησαν ότι οι θεαταί διασπεδάζανε μέ τόν Μπούρα και τήν κραυγή του, φροντίζανε νά τόν προσεταιρισθοϋν και νά του δίνουν δωρεάν είσοδο στό θέατρο, γιά νά προκαλοϋν τήν εύθυμία του κόσμου στίς επιθεωρήσεις ιδίως.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Κι' έτσι ο άλήτης ο Μπούρας ήγινε θεατρικό παράγων... Αύτός πότε πέθανε ; Πότε χάθηκε από τήν πιάτσα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ποιός ξέρει γιάγνο μου ; Αύτοί οι τύποι έμφανίζονται στην ζωή άπρόσκλητοι και χάνονται πάλι άπρόσκλητοι και χωρίς άναγγελία από τήν κοινωνία.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Έτσι είναι. "Όπως νομίζω πως ή ώρα μας κοντεύει νά περάση και μόλις μάς μένει καιρός γιά νά θυμηθοϋμε ένα ~~επίσημο~~ ^{επίσημο} ~~τραγουδι~~ ^{και μερικές φημερικές τραγωδίες}.
- ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Τό τρελλοιδριτσο